

Reflexions, posant la mirada en l'Assemblea Sinodal (I)

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'Assemblea Sinodal, en el camí del nostre «Sínode per l'Esperança», té una gran importància, ja que, fent-se ressò del que s'ha considerat i proposat en els grups sinodals, ha de posar la mirada en la realitat del nostre bisbat i, a la llum de l'Esperit Sant, descobrir nous horitzons per a fressar camins d'anunci de l'Evangelí als pobres. Aquesta és la realitat, però ens poden sorgir interrogants com els següents: Serviran per a alguna cosa tant treball i esforços esmerçats? Al capdavant, es farà una publicació amb propostes; però, ¿qui en farà cas?

No som més sinodals perquè celebrem el Sínode Diocesà, sinó perquè l'Església és sinodal en la seva essència

Hem de recordar quina és la dinàmica del Sínode Diocesà. Pertoca al bisbe, després de consultar-ho, la seva convocatòria. Aquest «un» convoca «tothom», tots els membres de l'Església diocesana, a fer el camí sinodal. «Molts» es van constituir en els grups *ad hoc* arreu del bisbat. «Alguns», segons el dret, constituïran l'Assemblea Sinodal. I, acompanyant tot el treball i les propostes del camí sinodal, «un», el bisbe, amb el discerniment que li és propi, com a pastor de la nostra Església en nom de Crist, donarà les orientacions i normes adients a tots els membres de la diòcesi, a «tothom», per a caminar junts en la missió eclesial. Així, doncs, en aquest esdeveniment el bisbe exerceix el seu servei de govern, havent escoltat de manera orgànica l'Església diocesana. És un exercici de govern episcopal, després d'una llarga i intensa escolta dels membres de la comunitat eclesial. Certament, es tracta d'un camí llarg, que, si es viu deixant-se portar per l'Esperit i en la unitat de l'Església,

constitueix una experiència de comunió intensa. Caminar junts com a comunitat cristiana és el repte que tenim en aquest moment de l'Església i del món. En un ambient d'individualisme i de fragmentació, que mena a l'aïllament de cadascú i al desmembrament de la vida social, el testimoni d'una Església que, en la lògica diversitat, viu la comunió fraternal és una necessitat.

Tot i això, hem de tenir ben clar que no som més sinodals perquè celebrem el Sínode Diocesà, sinó que, perquè l'Església porta la sinodalitat en la seva essència, celebrem el Sínode. La sinodalitat pròpia de l'Església ens demana viure sinodalment en tot moment, no sols en aquest període. I això suposa canvis profunds en la nostra ment, en el nostre cor, en la nostra organització, per a ser més fidels a la vida i la missió que Déu ens confia. El «Sínode per l'Esperança» que estem celebrant és expressió de la identitat més pregonera de l'Església diocesana i no s'ha pas d'entendre com una estructura estranya que s'hi afegeix.

